

3. Naruszenie prawa dostępu do dokumentów na podstawie art. 42 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 15 ust. 3 TFUE i na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽⁴⁾

— Skarżący twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 1049/2001, a tym samym art. 15 ust. 3 TFUE i art. 42 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, gdyż przysługuje mu prawo dostępu do żądanych dokumentów i nie występują powody wykluczające dla odmowy dostępu.

— Skarżący podnosi przy tym, że Komisja wbrew swojemu obowiązkowi rezygnuje z konkretnego indywidualnego zbadania żądanych dokumentów i błędnie opiera swoją decyzję na ogólnym wyjątku. Poza tym występuje nadrzędny interes publiczny w ujawnieniu dokumentów. Komisja nie uwzględniła tego wbrew swemu obowiązkowi. Komisja nie przeprowadziła wyważenia interesów wymaganego na podstawie art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 i wskazała ogólnie na ochronę celu dochodzenia.

4. Naruszenie art. 296 akapit drugi TFUE i art. 41 ust. 2 lit. b) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

— Skarżący podnosi w tym miejscu, że Komisja nie uzasadniła swej decyzji w sposób odpowiadający wymogom art. 296 akapit drugi TFUE i art. 41 ust. 2 lit. b) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiająca ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 263, s. 1).

⁽²⁾ Podpisana w dniu 25 czerwca 1998 r. w Aarhus Konwencja dostępu do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do [wymiaru] sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska.

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do [wymiaru] sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264, s. 13).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2014 r. – PT Wilmar Bioenergi Indonesia i PT Wilmar Nabati Indonesia przeciwko Radzie

(Sprawa T-139/14)

(2014/C 151/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: PT Wilmar Bioenergi Indonesia (Kodya Dumai, Indonezja) i PT Wilmar Nabati Indonesia (Medan, Indonezja) (przedstawiciel: adwokat P. Vander Schueren)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1194/2013 z dnia 19 listopada 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji (Dz.U. 2013 L 315, s. 2), w zakresie w jakim nakłada na stronę skarżącą cło antydumpingowe, oraz

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym instytucje UE działały niezgodnie z rozporządzeniem podstawowym⁽¹⁾, gdyż koszty nie zostały obliczone na podstawie zapisów producentów eksporterów w odniesieniu do produktu objętego dochodzeniem oraz producentów objętych dochodzeniem.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym doszło do naruszenia rozporządzenia podstawowego, gdyż konstruowana wartość normalna obejmuje koszty niezwiązane z produkcją i sprzedażą odnośnego produktu.
3. Zarzut trzeci, w którym podniesiono zostało, że Komisja UE działała niezgodnie z rozporządzeniem podstawowym uwzględniając koszty oparte na międzynarodowych cenach referencyjnych zamiast koszty w państwie pochodzenia (Indonezja).
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia rozporządzenia podstawowego w zakresie w jakim doszło do konstruowania wartości normalnej w braku szczególnej sytuacji rynkowej produktu objętego postępowaniem.
5. Zarzut piąty, w którym podniesiono zostało, że art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego nie znajduje zastosowania z uwagi na niezgodność z art. 2.2.2 ust. 1 porozumienia antydumpingowego WTO, w sytuacji gdy art. 2 ust. 5 umożliwia odstępstwo od obowiązku wykorzystania kosztu produkcji w kraju pochodzenia przy konstruowaniu wartości normalnej.
6. Zarzut szósty, w którym podniesiono zostało, że rozporządzenie Rady nr 1194/2013 obarczone jest oczywistym błędem w ocenie prawnej i faktycznej, gdyż cena rzeczywiście zapłacona przez producentów biodiesla za surowy olej palmowy (CPO) nie jest regulowana przez rząd, tak że rzeczywiście zapłacona cena może być odrzucona.
7. Zarzut siódmy zgodnie, z którym rozporządzenie Rady nr 1194/2013 narusza rozporządzenie podstawowe, gdyż w braku należytego uwzględnienia różnic wpływających na porównywalność cen, nie dokonano rzetelnego porównania między normalną wartością a ceną eksportową.
8. Zarzut ósmy oparty na oczywistym błędzie w ocenie przy zastosowaniu dostosowania kosztu poprzez posłużenie się niewłaściwym surowcem w przypadku skarżących.
9. Zarzut dziewiąty, zgodnie z którym rozporządzenie Rady nr 1194/2013 obarczone jest oczywistym błędem w ocenie z uwagi na dokonanie dostosowania kosztu CPO dostarczonego przez powiązanych producentów CPO jako niezgodnego z uczciwą konkurencją bez badania, lecz wyłącznie na podstawie domniemanego wpływu podatku wywozowego na ceny CPO.
10. Zarzut dziesiąty, oparty na fakcie, że rozporządzenie nr 1194/2013 jest oparte na oczywistym błędzie w ocenie z uwagi na (i) odrzucenie wykorzystania krajowej marży zysku sprzedaży produktów należących do tej samej ogólnej kategorii co biodiesel na tej podstawie, że taka sprzedaż nie została dokonana w zwykłym obrocie handlowym (ii) dokonanie oceny zasadności marży zysku na podstawie długoterminowej zamiast krótkoterminowej lub średnioterminowej stopy oprocentowania pożyczek.
11. Zarzut jedenasty, w którym podniesiono zostało, że rozporządzenie Rady nr 1194/2013 jest oparte na oczywistym błędzie w ocenie z uwagi na odrzucenie określenia rozsądnej marży zysku na podstawie twierdzenia, iż wykorzystanie stopy zwrotu kapitału dla tego określenia jest nieistotne dla przedsiębiorstw handlowych, gdyż są one przedsiębiorstwami usługowymi, które nie dokonują istotnych inwestycji kapitałowych, co błędnie pomija fakt, że przedsiębiorstwa handlowe muszą posiadać kapitał obrotowy w celu prowadzenia działalności handlowej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51), zwane dalej „rozporządzeniem podstawowym”.